

Openbaar Ministerie

College van procureurs-generaal

Voorzitter

Postadres: Postbus 20305, 2500 EH Den Haag ,

Aan de Minister van Justitie
Mr. J.P.H. Donner
Postbus 20301
2500 EH 'S-GRAVENHAGE

Bezoekadres:

Prins Clauslaan 16
2595 AJ Den Haag
Telefoon +31 70 33 99 600
Telefax +31 70 33 99 854

Onderdeel	Bestuurlijke en Juridische Zaken	Bij beantwoording de
Contactpersoon	mr. C.J. Glorie	datum en ons kenmerk
Doorkiesnummer(s)	070-339 9804	vermelden. Wilt u slechts
E-mail	gloriec@sgrarr.drp.minjus.nl	één zaak in uw brief
Datum	24 november 2004	behandelen.
Ons kenmerk	PaG/BJZ/7974	
Uw kenmerk	5297363/04/6	
Onderwerp	Advies conceptwetsvoorstel Gedragsbeïnvloeding jeugdigen	

Geachte heer Donner,

Bij brief van 10 september 2004 heeft u het College van procureurs-generaal het conceptvoorstel van wet tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht en het Wetboek van Strafvordering met het oog op verruiming van de mogelijkheden betreffende het gedrag van de jeugdige (gedragsbeïnvloeding jeugdigen) ter consultatie voorgelegd. Het College heeft met belangstelling kennis genomen van het onderhavige voorstel en maakt graag van de gelegenheid gebruik een aantal opmerkingen te maken.

Het onderhavige wetsvoorstel strekt tot verruiming van de mogelijkheden tot gedragsbeïnvloeding van jeugdigen die een of meer strafbare feiten hebben begaan. De voorgestelde verruiming bestaat uit een aantal elementen. Er wordt voorgesteld het jeugdstrafrecht aan te vullen met een maatregel betreffende het gedrag van de jeugdige. Het wordt mogelijk om meer combinaties van jeugdstraffen te maken. Het scholings- en trainingsprogramma bij schorsing van de voorlopige hechtenis komt te vervallen ten faveure van een expliciete wettelijke basis van de in de praktijk veelvuldig gebruikte schorsing van de voorlopige hechtenis onder bijzondere voorwaarden. De mogelijkheden om beslag tot zekerheid te leggen worden verruimd. Tenslotte wordt van de gelegenheid gebruik gemaakt om vast te leggen dat een jeugdige geen levenslang opgelegd kan krijgen.

Maatregel betreffende het gedrag van de jeugdige

Als algemene opmerking meent het College er op te moeten wijzen dat de memorie van toelichting niet heel helder is over het nut en noodzaak van de voorgestelde

maatregel betreffende het gedrag van de jeugdige.

De memorie van toelichting omschrijft de doelgroep waarvoor de maatregel is bedoeld en ook wordt aangegeven waar in het sanctiearsenaal deze maatregel moet worden gepositioneerd. Niet duidelijk is echter op welke wijze de maatregel in de praktijk zal worden ingevuld en waaruit de toegevoegde waarde van de nieuwe maatregel ten opzichte van het huidige sanctiearsenaal zal bestaan. Tevens is niet helder wat het onderscheidend vermogen is ten opzichte van de bestaande intensieve trajectbegeleiding en de plaatsing in een inrichting voor jeugdigen. Wordt ingeschat dat een deel van de toekomstige populatie die voor deze maatregel in aanmerking zal komen nu voor 4 jaar wordt geplaatst in een inrichting voor jeugdigen?

De inhoud van de maatregel wordt voornamelijk geregeld bij algemene maatregel van bestuur. Over de inhoud van deze algemene maatregelen van bestuur geeft het wetsvoorstel geen uitsluitsel waardoor het niet goed mogelijk is het voorliggende voorstel geheel op zijn merites te beoordelen.

Tevens is onduidelijk wat het verschil is van deze strafrechtelijke maatregel ten opzichte van de civielrechtelijke kindbeschermingsmaatregel van onder toezichtstelling. De memorie van toelichting wekt de indruk alsof het oneigenlijk gebruik van het civiele recht voor jeugdigen voor wie het strafrecht eigenlijk weinig meer te bieden heeft moet worden tegengegaan, maar geeft niet aan of de beoogde maatregel hier voor in de plaats moet komen.

Het College wil het voorstel niet op voorhand afwijzen en ziet zeker mogelijkheden voor de toepassing ervan, maar is wel van oordeel dat het noodzakelijk is dat de memorie van toelichting zal worden aangevuld met een uitvoerige beschouwing waaruit de toegevoegde waarde van het voorstel tot de maatregel betreffende het gedrag van de jeugdige blijkt en op welke wijze dit in de praktijk vorm zal worden gegeven.

De vraag is dus welke mogelijkheden de voorgestelde maatregel biedt die niet kunnen worden gerealiseerd in het kader van de intensieve trajectbegeleiding en de maatregel plaatsing in een inrichting voor jeugdigen. Essentieel in het jeugdstrafrecht is dat tijdig wordt onderkend dat er sprake is van aanmerkelijk recidivegevaar bij jongeren, nog voordat zij meer en meer ernstige delicten gaan plegen. Het College onderkent dat tijdig en intensief ingrijpen een spanning kan opleveren met het proportionaliteitsbeginsel. In dit licht kan de voorgestelde maatregel een aanvulling vormen op de bestaande mogelijkheden omdat hier rekening kan worden gehouden met de persoon van de dader. Aldus biedt de maatregel iets meer armslag dan de intensieve traject begeleiding. Tegelijkertijd blijkt uit de praktijk dat bij jongeren die al iets ernstigere misdrijven plegen sprake kan zijn van ernstige gedragsproblematiek. Daarvoor zou de plaatsing in een inrichting voor jeugdigen aangewezen zijn, maar voorstelbaar is dat de rechter hier niet lichtvaardig toe zal overgaan. De gedachte is dat ook hier de voorgestelde maatregel het arsenaal kan aanvullen, maar dan aan de

onderzijde van de plaatsing in een inrichting voor jeugdigen. De plaatsing in een jeugdinrichting wordt voor deze doelgroep te zwaar geacht in relatie tot de aard en omvang van het gepleegde feit. De uitvoering van de maatregel is gericht op gedragsbeïnvloeding en wordt in beginsel niet in een inrichting voor jeugdigen ten uitvoer gelegd.

Het College meent dat in ieder geval een scherpe afbakening van de gedragsbeïnvloedende maatregel tot de plaatsing in een inrichting voor jeugdigen noodzakelijk is. Voorkomen moet worden dat de zwaardere eisen van een maatregel tot plaatsing in een inrichting voor jeugdigen worden ontweken omdat de uitvoering van de voorgestelde maatregel ook in een inrichting voor jeugdigen kan plaatsvinden. Om die reden is het College het eens met het voorstel om de criteria voor de maatregel betreffende het gedrag van de jeugdige in de wet op te nemen. Het betreffende artikel 77w, eerste lid, kan echter naar het oordeel van het College scherper worden geformuleerd. Zo is “de aard van het misdrijf” een onduidelijk begrip omdat dit in de context van het Wetboek van Strafrecht gewoonlijk niet wordt gebruikt. Als hiermee niet anders is bedoeld dan “de ernst van het misdrijf” ware het beter dit begrip in het artikel op te nemen. In het geval “de aard van het misdrijf” wel een andere betekenis heeft dan het gebruikelijke “ernst van het misdrijf” dient de memorie van toelichting te worden aangevuld met een passage waaruit blijkt wat hier onder moet worden verstaan.

Vervolgens wordt in onderdeel a van het eerste lid van artikel 77w onder andere “de problematiek van de verdachte” genoemd als aanleiding voor het opleggen van de maatregel betreffende het gedrag van de jeugdige. Uit de memorie van toelichting blijkt niet dat hier een wezenlijk verschil is bedoeld met de in het strafrecht gebruikelijke formulering “de persoonlijkheid van de dader”. Om die reden beveelt het College aan om voor het eerste lid van 77w aansluiting te zoeken bij andere bepalingen betreffende jeugdige personen, namelijk de artikelen 77b en 77c Sr, en de zinsnede “de problematiek van de verdachte” te vervangen door “de persoonlijkheid van de dader”.

Tevens meent het College dat in onderdeel a teveel elementen cumulatief wordt opgenomen. Het is beter om, vergelijkbaar met de plaatsing in een inrichting voor jeugdigen ex artikel 77s Sr., na de ernst van het misdrijf een punt-komma te plaatsen en onder vernummering van onderdeel b tot onderdeel c de veelheid van de gepleegde misdrijven en de persoonlijkheid van de verdachte in onderdeel b op te nemen.

Voor het opleggen van de maatregel betreffende het gedrag van de jeugdige is vereist dat de rechter een met redenen omkleed advies van een gedragskundige heeft ingewonnen. Het College vreest dat deze eis een obstakel voor het succes van de maatregel zal blijken te zijn. De voorgestelde maatregel doet sterk denken aan wat voorheen de strafrechtelijk onder toezichtstelling heette. Ook daarbij had de kinderrechter vergaande bevoegdheden, afhankelijk van het strafbaar gedrag van de

jeugdige. Daarbij was echter een advies van een gedragskundige niet vereist. Onder de vigerende wetgeving blijkt uit de praktijk dat jongeren die meer dan eens met justitie in aanraking komen zeer snel twee dingen leren, namelijk altijd ontkennen en niet met een psychiater of psycholoog praten. Dat laatste wordt vooral ingegeven door de angst een plaatsing in een inrichting voor jeugdigen opgelegd te krijgen. Het College meent dat de kern van het probleem ligt bij de groep ontkennende, niet meewerkende jongeren. Zij zijn degenen die, op korte termijn in ieder geval, door het strafrechtelijk systeem worden beloond. De bekende verdachten worden door de ontkenner lachend uitgemaakt voor losers. Zij krijgen als dank voor hun bekennen per slot van rekening zwaardere straffen. En dat terwijl uit het feit dat een verdachte bekend hoop geput kan worden met betrekking tot de toekomst. Voor deze groep moet als het ware wisselgeld voorhanden zijn. Zij moeten zichtbaar wat te winnen en daardoor weer wat om te verliezen krijgen. Voor de ontkenner moet er vooral veel te verliezen zijn. De memorie van toelichting stelt op pagina 5 dat als de problematiek van de jeugdige ernstig is maar dat op grond van de aard en ernst van het gepleegde feiten een ingrijpende interventie vanuit het strafrecht niet gerechtvaardigd is, de vereiste aanpak langs civielrechtelijke weg moet worden gerealiseerd. Het College wijst er op dat voor jongeren boven de 16 jaar tegenwoordig maar al te vaak geldt, dat civiele maatregelen niet meer zinvol worden geacht. Juist voor deze jongeren zou de voorgestelde maatregel een laatste kans kunnen vormen. Het College meent daarom dat er termen aanwezig zijn om de eis van het overleggen van een rapport van een gedragsdeskundige te heroverwegen en de rechter de bevoegdheid te geven de maatregel ook zonder deze rapportage op te leggen.

Indien u echter tot het oordeel komt dat de eis van een gedragsrapportage onontbeerlijk is voor het opleggen van de maatregel geeft het College u in overweging een met het vierde lid van artikel 77s overeenkomende bepaling op te nemen. Hierdoor wordt het mogelijk ook voor jeugdigen die hun medewerking weigeren aan de gedragsrapportage deze maatregel op te leggen.

Voor de invulling van de maatregel betreffende de jeugdige kan gebruik worden gemaakt van bestaande programma's, maar er kunnen ook nieuwe worden ontwikkeld. Ook zou de nazorg zo kunnen worden geregeld. Het geheel zal volgens het vierde lid van artikel 77w in een algemene maatregel van bestuur worden geregeld. Zo ontstaat een brede reeks aan mogelijke programma's, mede gezien het feit dat programma's ambulante en in de inrichting ten uitvoer kunnen worden gelegd. Dat roept de vraag op wie de regie heeft over de tenuitvoerlegging van de maatregel. Het achtste lid van artikel 77w bepaalt dat het openbaar ministerie toezicht zal houden op de medewerking van de veroordeelde aan de tenuitvoerlegging van het programma. Het College vraagt zich af of deze verantwoordelijkheid terecht aan het openbaar ministerie wordt toebedeeld. Het openbaar ministerie staat voor een goede uitoefening van het toezicht te ver af van de dagelijkse gang van zaken. Pas als het fout gaat bij de

tenuitvoerlegging komt het openbaar ministerie in actie om op basis van adviezen van de jeugdreclassering eventueel vervangende jeugddetentie of een verlenging van de maatregel te vorderen. Het College is van oordeel dat de logische keuze voor de eindverantwoordelijkheid voor het toezicht op de medewerking van de veroordeelde aan de tenuitvoerlegging van een programma de jeugdreclassering zou zijn.

De memorie van toelichting bevat geen passage met betrekking tot de vraag hoe de maatregel betreffende het gedrag van de jeugdige zich verhoudt tot een voorwaardelijke oplegging van een plaatsing in een inrichting voor jeugdigen. Omdat het voorstelbaar is dat voor een en dezelfde gedraging van de jeugdige zowel het een als het ander toepasselijk zou kunnen zijn is het College van oordeel dat een nadere beschouwing over de verhouding van beide strafmodaliteiten onontbeerlijk is.

Artikel 77wb voorziet in de mogelijkheid dat indien het gedrag van de veroordeelde daartoe aanleiding geeft en een verlenging in het belang van de ontwikkeling is van de veroordeelde, de rechter de termijn van de maatregel eenmaal voor dezelfde tijd kan verlengen. Het College vraagt zich af waarom deze verlenging zo rigide is vorm gegeven. In het kader van het leveren van maatwerk moet het toch mogelijk zijn om ook voor een kortere termijn te verlengen. Het College vreest dat in de situatie waarbij een verlenging voor dezelfde termijn niet gerechtvaardigd is, maar voor bijvoorbeeld voor een derde van de termijn wenselijk is, de rechter niet zal overgaan tot een verlenging. Om die reden pleit het College ervoor dat de termijn voor verlenging “ten hoogste” dezelfde is als die in eerste instantie is opgelegd.

Tenslotte stelt de memorie van toelichting dat ook een Glen Mills School als inrichting kan worden aangewezen waar de maatregel ten uitvoer kan worden gelegd. Als het College goed is geïnformeerd heeft een Glen Mills School slechts programma's voor de duur van achttien maanden. Is het de bedoeling dat deze scholen andere programma's gaan ontwikkelen?

Combineren van straffen en maatregelen

Met het voorstel om meer combinaties van jeugdsancties mogelijk te maken is het College ingenomen. Dat een taakstraf ook kan worden gecombineerd met een onvoorwaardelijke jeugddetentie komt tegemoet aan een in de praktijk levende wens, al moet daarbij worden bedacht dat door de aftrekregeling van artikel 77m lid 7 jo artikel 27 Sr en de daarvoor nu gehanteerde maatstaf voor verrekening de werkelijke ruimte voor een taakstraf beperkt blijft.

Voorwaarden bij schorsing voorlopige hechtenis

Het College verwelkomt de mogelijkheid tot schorsen van de voorlopige hechtenis onder bijzondere voorwaarden. Terecht wordt signaleerd dat een duidelijke wettelijke basis voor deze in de praktijk gegroeide situatie ontbreekt en dat als gevolg daarvan verschillen van inzicht over het gebruik van de schorsing onder voorwaarden zijn ontstaan. Het is goed dat het wetsvoorstel hier een einde aan maakt en de praktijk een oplossing biedt. Uiteraard dienen daarbij de grenzen in acht te worden genomen die worden ingegeven door het vermoeden van onschuld. De onschuldpresumptie is echter een groot goed, maar geen doel op zichzelf. Gedragsbeïnvloedende voorwaarden zonder bestraffende elementen in het kader van de schorsing voorlopige hechtenis zijn zeer wel mogelijk. Het uitgangspunt van de bijzondere schorsingsvoorwaarden is om de verdachte in de gelegenheid te stellen in zijn eigen omgeving te bewijzen dat hij zich aan de spelregels kan houden. Doet hij dat, dan kan hij krediet verdienen, doet hij dat niet dan wordt hij onmiddellijk weer opgepakt. Om maatwerk te kunnen leveren doet de jeugdreclassering eerst een onderzoek welke schorsingsvoorwaarden voor deze verdachte geschikt zouden zijn. De angst dat het zwaartepunt van de strafrechtelijke reactie verschuift naar de fase voorafgaand aan het rechterlijk oordeel is naar het oordeel van het College niet terecht. De beslissingen worden immers in raadkamer genomen, in een aantal gevallen zelfs door drie rechters. Voorts beschikt de jeugdige bij zijn verhoor in de raadkamer altijd over juridische bijstand.

De met dit wetsvoorstel geïntroduceerde mogelijkheid om een leerprogramma al in de fase van de voorlopige hechtenis te kunnen toepassen voorziet in een behoefte van de praktijk. Wel meent het College dat wanneer in het kader van een schorsing van de voorlopige hechtenis een leerstraf als voorwaarde wordt opgelegd, er zicht moet zijn op de omvang van de zaak en de persoon van de verdachte. Dat zal op zijn vroegst pas bij de eerste verlenging van de gevangenhouding gebeuren en dan moet het onderzoek zijn afgerond, want anders wordt er vooruitgelopen op de zaak zelf. Het zou goed zijn als deze notie bij de uitwerking van de algemene maatregel van bestuur wordt betrokken.

In de memorie van toelichting is met betrekking tot de intensieve traject begeleiding in het kader van de schorsing van de voorlopige hechtenis opgemerkt dat deze voor de duur van maximaal vier maanden als schorsingsvoorwaarde kan worden gesteld. In de praktijk werken een aantal arrondissementen naar alle tevredenheid van betrokken partijen met een termijn van zes maanden. Volgens de memorie van toelichting zou deze termijn slechts mogelijk zijn als bijzondere voorwaarde bij een voorwaardelijke veroordeling. Het College meent dat dit voor wat betreft een lik-op-stuk reactie een achteruitgang ten opzichte van de huidige praktijk zou betekenen. Immers, bij een

schorsing van de voorlopige hechtenis kan onmiddellijk worden opgetreden wanneer de verdachte zich niet aan de voorwaarden houdt en bij een voorwaardelijke veroordeling moet er worden gewacht tot de zitting alvorens een reactie mogelijk is.

Voorwaarden bij voorwaardelijke veroordeling

Beslist niet gelukkig is naar het oordeel van het College het voorstel om de bijzondere voorwaarden bij een voorwaardelijke veroordeling te regelen bij algemene maatregel van bestuur. Dogmatisch is dit discutabel omdat dit mogelijk strijd oplevert met het legaliteitsbeginsel dat voorschrijft dat strafvordering alleen plaats heeft op de wijze bij de wet voorzien. Maar los hiervan, omdat de bijzondere voorwaarden aan een tijdsduur worden gebonden en aldus de bevoegdheid van de rechter om over de bijzondere voorwaarden te beslissen wordt beperkt, kleven er ook praktische bezwaren aan het voorstel. Weliswaar kan de maatregel betreffende het gedrag van de jeugdige voor de duur van minimaal zes maanden en voor maximaal een jaar worden opgelegd, maar dit is bedoeld voor een, ook in de memorie van toelichting omschreven, specifieke doelgroep. In het geval van het opleggen van voorwaarden bij een voorwaardelijke veroordeling kan weer sprake zijn van een andere groep jeugdigen, met een geheel andere problematiek, waarvoor wellicht niet de maatregel maar wel een voorwaardelijke veroordeling onder bijzondere voorwaarden geschikt zou zijn. Bovendien kan de beperking van de duur van de bijzondere voorwaarden in ander opzicht een obstakel vormen. Bijvoorbeeld kan worden gedacht aan de gewone begeleiding door de jeugdreclassering in een proeftijd. Nu kan deze begeleiding de gehele proeftijd door lopen, hetgeen niet meer mogelijk is als de duur van de bijzondere voorwaarden in tijd wordt beperkt. De memorie van toelichting bevat geen inhoudelijke argumentatie voor deze beperking. Het College is daarom van oordeel dat de beperking in duur van de bijzondere voorwaarden bij een voorwaardelijke veroordeling onwenselijk is met betrekking tot het streven om maatwerk in het jeugdstrafrecht mogelijk te maken en adviseert om de huidige situatie, waarin de rechter niet wordt beperkt in zijn beslissingsbevoegdheid, te handhaven. In ieder geval moet voor de rechter de ruimte worden gecreëerd om als het nodig is van de algemene maatregel van bestuur af te wijken.

Uitbreiding conservatoir beslag ten aanzien van jeugdigen

De formulering van artikel 488a is niet geheel duidelijk. De bepaling schrijft voor dat artikel 94a Sv van overeenkomstige toepassing is op jeugdigen, met dien verstande dat inbeslagneming tot bewaring van recht tot verhaal ten aanzien van jeugdigen mogelijk is in geval van verdenking van of veroordeling voor een misdrijf waarvoor een geldboete van de vierde categorie kan worden opgelegd. Is het nu zo dat, mede gezien artikel 488 Sv., dat bepaalt dat de bepalingen van het Wetboek van Strafvordering op

jeugdigen van toepassing zijn voor zover deze afdeling geen afwijkende bepalingen bevat, het niet meer mogelijk is om ten aanzien van jeugdigen conservatoir beslag te leggen voor misdrijven waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd? Dan zou het niet meer mogelijk zijn om conservatoir beslag te leggen in geval van bijvoorbeeld diefstal met geweldpleging (artikel 312 Sr) of afpersing (artikel 317 Sr). Het College meent dat dit de bedoeling niet kan zijn en beveelt aan om hetzij de formulering van het voorgestelde artikel 488a aan te passen dan wel een verduidelijkende passage in de memorie van toelichting op te nemen.

Kosten

Tot slot twee punten ten aanzien van de verwachte kosten. De introductie van de gedragsbeïnvloedende maatregel heeft alleen zin indien daarvoor voldoende middelen worden vrij gemaakt, ook al zal de maatregel naar verwachting slechts op een begrensde specifieke doelgroep worden toegepast. Er is enige zorg of de hiervoor noodzakelijke uitgaven daadwerkelijk kunnen worden gefinancierd uit vrijvallende gelden. Het College onderschrijft dat op een eerder tijdstip interveniëren bij jongeren kan bijdragen aan het voorkomen van criminele carrières en daarmee aan kostenreductie binnen de strafrechtsketen. Deze aanpak kan evenwel eerst op termijn resultaten opleveren.

Voorts moet worden vastgesteld dat het toepassen van conservatoir beslag geen doel op zich is. Verwacht wordt dan ook dat de hiermee samenhangende extra kosten beperkt kunnen blijven.

Redactionele en wettechnische opmerkingen

Wetboek van Strafrecht

Artikel 77w lid 5

De komma na het woord “veroordeelde” is onjuist. Door deze komma op te nemen ontstaat de situatie dat het programma, bedoeld in het derde lid, de vrijheid van de veroordeelde niet mag beperken. Dit kan niet de bedoeling zijn. Door de komma te vervangen door het woordje “om” wordt dit ondervangen.

Artikel 77wa lid 1

In het eerste lid van artikel 77wa wordt bepaald dat de rechter voor het geval dat de veroordeelde niet naar behoren aan de tenuitvoerlegging van de maatregel heeft

meegewerkt, dat vervangende jeugddetentie zal worden toegepast. Naar het oordeel van het College is de zinsnede “heeft meegewerkt” in deze bepaling niet correct. De zinsnede “heeft meegewerkt” veronderstelt dat de maatregel al ten uitvoer is gelegd. In dat geval bepaalt het derde lid van artikel 77wa dat de duur van vervangende jeugddetentie naar evenredigheid van de tenuitvoerlegging van de maatregel wordt verminderd. Systematisch gezien kan dus geen vervangende jeugddetentie worden opgelegd als de maatregel al ten uitvoer is gelegd. Dit probleem kan worden ondervangen door de zinsnede “heeft meegewerkt” te vervangen door het woord “meewerkt”. Ook in het huidige artikel 77n, dat volgens de memorie van toelichting model heeft gestaan voor deze bepaling, wordt de actieve vorm “verricht” gebruikt en niet “heeft verricht”.

Artikel 77wa en 77wb

Het College merkt op dat de nummering van de artikelen 77wa en 77wb niet overeenkomt met de tekst van de wet en de memorie van toelichting. In de wettekst, zie artikel 77wb lid 4, en de memorie van toelichting, zie de pagina's 12 en 13, wordt gesproken van artikel 77w bis en 77w ter, waar kennelijk artikel 77wa en 77wb is bedoeld.

Artikel 77wb

In het eerste en derde lid van artikel 77wb ontbreekt een aanduiding welke maatregel wordt bedoeld.

Artikel 77x

Het College constateert dat bij artikel 77x is verzuimd de aanduiding van het eerste lid aan te brengen. Door de formulering “Artikel 77x komt te luiden:”, gevolgd door de tekst van de bepaling, komen automatisch ook het tweede en derde lid van artikel 77x onbedoeld te vervallen.

Wetboek van Strafvordering

Artikel 493 lid 1

Er wordt voorgesteld in artikel 493 lid 1 de eerste en tweede volzin te schrappen. De betreffende bepaling kent echter maar twee volzinnen, waardoor de gehele bepaling komt te vervallen. Als dat de bedoeling is dient een vernumming van het artikel plaats te vinden. Het College merkt echter tevens op dat de memorie van toelichting niet duidelijk maakt waarom de bepaling, dat de rechter dient na te gaan of de

voorlopige hechtenis kan worden geschorst, dient te vervallen. Indien het werkelijk de bedoeling is om deze verplichting voor de rechter te schrappen betreft het een principiële wetwijziging, waarvoor een nader onderbouwing in de memorie van toelichting noodzakelijk is.

Artikel 493 lid 4

Ingevolge deze bepaling vindt de schorsing van de voorlopige hechtenis steeds plaats onder de algemene voorwaarden genoemd in artikel 80 Sv. Het College neemt aan dat hiermee de algemene voorwaarden zijn bedoeld die zijn genoemd in het tweede lid van artikel 80 Sv. Als dit juist is dan is het beter om in het voorgestelde vierde lid van artikel 493 een verwijzing naar het betreffende tweede lid van artikel 80 Sv op te nemen.

De tweede volzin van het vierde lid van artikel 493 stelt dat “bij algemene maatregel van bestuur wordt bepaald welke bijzondere voorwaarden die het gedrag van de veroordeelde betreffen...”. Aangezien het in dit geval om een schorsing van de voorlopige hechtenis gaat meent het College dat ‘veroordeelde’ moet worden vervangen door ‘verdachte’.

Overigens merkt het College op dat als het wetsvoorstel Wijziging van het Wetboek van Strafvordering houdende enkele wijzigingen in de regeling van de voorlopige hechtenis (29253) in werking zal treden, artikel 493 al een vierde lid heeft.

Artikel IV

Onder A wordt bepaald dat deze wet in werking zal treden op een bij algemene maatregel van bestuur te bepalen tijdstip. Hier zal zijn bedoeld dat deze wet in werking treedt op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Hoogachtend

Het College van procureurs-generaal

J.L. de Wijkerslooth